

[Jørgen Otsen.]

forsikre, at ogsaa de har haft det vanskeligt gennem alle de Aar, hvor det kneb for Landbruget. De senere Aars Bedring har ikke muliggjort en Opsparing af Reserver, som der kan tæres paa i det uendelige. Ikke mindst Haandværkere og handlende paa Landet har haft det svært. Det er jo naturligt, at Landbrugernes svigtende Købeevne i første Linie maatte ramme dem. Vore Fiskere har paa Grund af de sidste to Aars langvarige Frostperioder, der har lukket vore Sunde og Fjorde, haft usædvanlig drøje Perioder, hvor de ikke har kunnet tjene noget som helst. Deres Indtægter kan overhovedet ikke maale sig med de Indtægter, som det store søgaaende Fiskeri fra Nord- og Vestjylland i det sidste Aars Tid har kunnet glæde sig ved. At Haandværkere og Købmænd gaar en ny vanskelig Tid i Møde under de nuværende Forhold, maa desværre forventes. Mangel paa Materiale har allerede i lang Tid gjort sig gældende i mange Fag. Selv om man maa beundre den Tilpasningsevne, som man ser hos mange Haandværkere, er det indlysende, at mange ikke vil være i Stand til at omstille Bedriften. Købmændenes Butikker tømmes efterhaanden. Varemangelen er især for mange Specialforretningers Vedkommende meget betydelig. Omsætningen daler og dermed ogsaa Fortjenesten. Vi ved alle, at Haandværkere og Købmænd hører til dem, der klager mindst, naar Tiderne gaar dem imod. At spænde Livremmen ind for at kunne svare enhver sit er ikke noget nyt inden for disse Erhverv. Men lige saa sikkert det er, at intet Samfund kan bestaa uden en dygtig, flittig og sparsommelig Haandværker- og Købmandsstand, lige saa rimeligt er det, at Samfundet yder disse Erhverv Støtte i en unormal og vanskelig Tid.

Det er mit Haab, at man inden for Administrationen af de betydelige Midler, som nu fortsat skal komme til Anvendelse paa de af Loven angivne Omraader, vil se med Forstaaelse paa de Andragender, som maatte fremkomme, og hvis Antal — det befrygter jeg — vil stige stærkt, efterhaanden som Tiderne bliver vanskeligere. Der maa ikke slaas mere i Stykker end haardt nødvendigt. Den Dag, da vi igen har Fred over Landene, skulde ogsaa vor Landsdel gerne være saaledes bjærget igennem Tidens Malstrøm, at den paa alle Maader kan være med i Kappestræbet i den Genrejsningens Tid, som vi alle længes efter.

Jeg takker, fordi Lovforslaget er fremsat paa ny, og kan ogsaa tiltræde de Æn-

dringer, som nu foreslaas. Lovforslaget har været underkastet en grundig Udvalgsbehandling i det andet høje Ting, og det glæder mig, at den højtærede Finansminister har kunnet tiltræde den Henstilling, som Udvalget for Rentelettelse m. m. i Sønderjylland har fremsat, hvorefter gældende Praksis ændres saaledes, at Ejere, som har erhvervet en tidligere rentelettet Ejendom inden 1. April 1940, kan faa bevilget Rentelettelse for den Periode, for hvilken Loven forlænges, paa den Betingelse, at de afdrager Gælden med mindst 2½ pCt. og højst 3½ pCt. halvaarlig af den rentelette Del af Gælden, som har Sikkerhed efter 85 pCt. af Panteværdien.

Endelig vil jeg gerne sige, at den sønderjyske Befolkning selvsagt aldrig har stillet Krav om at faa en Fortrinsstilling inden for Danmarks Rige. Dens Ønske har kun været og er stadig paa lige Fod og under lige Vilkaar at staa Last og Brast med hele vort Folk. I denne for vort Land saa alvorfulde og skæbnetunge Tid er der intet Sted, hvor Viljen til at bringe Ofre, Viljen til at fæstne Baandene Danske imellem, Viljen til et trofast Arbejde for, at vort Fædreland snart igen maa gaa en lys, lykkelig og fredelig Fremtid og Nytid i Møde, er større end blandt den danske Befolkning i Grænseegnene. Aldrig har den danske Befolkning dernede med større Inderlighed, Kærlighed og Taknemmelighed, med større Alvor og Kraft sunget som i denne Tid Johannes Helms' kendte Vers af hans Lovsang til Danmark:

„Mig fryder din Ros, din Ære,
mig knuger din Sorg, dit Savn,
hver Glans, hver Plet vil jeg bære,
som falder paa Danmarks Navn.“

Paa mit Partis og egne Vegne skal jeg anbefale Lovforslaget til en hurtig og villig Behandling i det høje Ting.

Fr. Kristiansen: Den Støttelov, vi her er i Færd med at forlænge, har jo størst Virkning over for Landbrugsbesiddere, og den kunde derfor ved en flygtig Betragtning synes overflødig, da Landbruget vel nok er det Erhverv, der for Tiden har de bedste økonomiske Muligheder. Det vilde dog sikkert være forkert at lade Loven løbe ud. Loven tager kun Sigte paa at lette Forholdene for dem med de største Vanskeligheder med Hensyn til Gældsbyrder, og det vil i Almindelighed være de Landmænd, som kun har kunnet spore liden eller slet ingen økonomisk Fremgang i de foregaaende Aar. Dertil kan jo være forskellige Aarsager, som allerede er nævnt: Mund- og